

ærede Finantsministers Ord gjælder, at de gamle Skatter ere gode, nemlig Hartkornsskatterne, som Folk have kunnet tage og have taget fuldt Hensyn til ved deres Kjøb af Jordeiendomme, — disse Skatter, og ikke blot Gammelskatten, men ogsaa Landskatten, vilde det ærede Medlem have udjævnet, men en saadan Tanke indeholder i Virkeligheden et skjult Angreb paa Eiendomsretten og et Angreb af den Slags, som jeg ikke kan Andet end vise tilbage. Det ærede Medlem maa nu ikke tro, at jeg, fordi jeg udtaler mig noget stærkt, mener, at han bevidst skulde være tilbøjelig til at gaa løs paa Eiendomsretten. Dette er naturligvis ikke min Mening; men jo mere ubevist den Slags Ting kommer frem hos dem, der fremsætte dem, desto farligere ere de og desto mere kan man udsætte sig for, at der vil blive gjort Alvor af Sagen, naar de, der saaledes fremsætte dem, faae Magt til at sætte deres Anskuelse igjennem. — Jeg er som sagt ikke meget tilbøjelig til i Enkeltighederne at dvæle ved de Foredrag, som ere holdte af enkelte ærede Medlemmer, men jeg vil hellere vende mig til den høie Regjering med nogle Bemærkninger over enkelte Ting, hvorved jeg da vil spare særlige Interpellationer, ligesom jeg ogsaa vil tillade mig for et Diebst at dvæle ved den høie Regjerings Stilling i Almindelighed. Det ærede Medlem for Kolding (Berg) har i sin Tid talt om Apothekervæsenet, og jeg kan ikke se Andet, end at Regjeringen gjør meget misligt i ikke at gaa overordentlig vidt i dette Punkt. For det Første forekommer det mig, at Befolkningen maa kunne gjøre Fordring paa at faae sine Lægemidler bragte saa nær som muligt til sin Dør overalt, hvor Folk overhovedet ville anlægge Apotheker. I andre Lande, og det selv de mest udviklede Lande i Europa, hvor der fra Statens Side findes en gennemført Kontrol Sted med Apothekernæringen, tillader man dog Enhver, som er Farmaceut, at anlægge Apotheker, og i alt Fald forekommer det mig, at Regjeringen, naar den endelig vil bevare sin Bevillingsmyndighed noget endnu, bør gaa meget vidt med sine Bevillinger og ikke være saa sparsom, som den nu er. Ogsaa af Hensyn til Statskassen tror jeg, at dette maa kræves. Vi se nemlig nu Nar efter Nar private Formuer vore op, alene fordi Regjeringen nægter den Slags Bevillinger, og naar vi engang komme til en Ordning af disse Forhold, maa enten disse Privatformuer udjævnes, eller ogsaa maa der blive Tale om stigende Expropriationssummer, som Staten da skulde udrede. Dette var det ene af de enkelte Punkter, jeg vilde nævne. Saa talte det ærede Medlem fra Kolding om, at vore Kommunikationsmidler lode saa meget tilbage at ønske. Jeg skal nu ikke komme ind paa den store Reformtanke, som jeg saa tidt har dvælet ved, at vi dog engang maa komme til en Forening af Post-, Jernbane- og Telegrafvæsenet, en Ordning, som er Betingelsen for, at vort Kommunikationsvæsen

kan blive bragt i en virkelig god Stand, men jeg skal kun fremdrage et enkelt Punkt, som ikke alene har stødt mig, men vistnok ogsaa mange ærede Medlemmer her i Salen, som tidt have haft Leilighed til i Pragis at komme i Berøring dermed. Det angaar en ganske lille Ting, men er i høi Grad karakteristisk. De Herrer, som have været i det Tilfælde om Natten at skulle smutte over fra Fyen til Sjælland, ville vide, at der ved Nyborg ligger et Postdampskib med Lys og Mandskab ombord, idet Væerne maa læstes om Natten, naar Skibet skal afgaa tidlig om Morgenens. Nagtet nu de Reisende skulle opholde sig nogle Timer i den gode Stad Nyborg, saa bliver det dem dog forbudt at gaa strax ombord, og hvorfor? Fordi det er et Postdampskib, der er Tale om. Dette er en Mangel paa det allerimpleste Hensyn, som ingen privat Samfærdselsanstalt, ikke engang det sjællandske Jernbaneselskab, vilde tillade sig, men de kongelige Postdampskibe gjøre det. Jeg kunde nævne mange Exempler, og jeg kunde være tilbøjelig til at bruge de stærkeste Udtryk angaaende saadanne enkelte Ting, som ere forefaldne, skjøndt der dog for det Meste er foregaaet Fremskridt i hele Kommunikationsvæsenet og særlig i Postvæsenet og Telegrafvæsenet, meg jeg skal dog ikke for Tiden gaa videre ind derpaa. Men som sagt, lykkelig som man er, naar saaledes alt muligt foreligger, maa det ogsaa være mig tilladt at dvæle med et Par Ord ved hele Regjeringens Stilling. Jeg hører ikke til dem, der paa nogenjomhelst Maade ønsker at angribe den nuværende Regjering eller at lægge Banfælgeligheder i Veien for den, men jeg kan ikke negte, at naar Regjeringen ikke netop vil vise sig at være stærk i denne Rigsdagsamling, saa tror jeg — og det er med Forsæt, at jeg her udtaler det — at Skylden for, at der fremstaar Banfælgeligheder for Regjeringen, for en stor Del ligger hos denne selv. Det vil jo ikke være undgaaet Nogens Opmærksomhed, som har fulgt Udfaldene af Valgene, at det udenfor Kjøbenhavn og de andre store Byer navnlig er gaaet ud over de Anskuelser, som jeg kan sige, at jeg nærmest repræsenterer, men det er tillige gaaet ud over de Medlemmer, som udenfor Kjøbenhavn og de større Byer nærmest have stillet Regjeringen her i Salen. Hvorfor er dette slet? Jeg tilkæer, at jeg tror, at noget af Skylden ligger hos selve den høie Regjering, thi skjøndt jeg ikke kan gaa langt ind derpaa, er jeg dog tilbøjelig til at sige, at vor fortreffelige Regjering er svag, hvor den ikke burde være det. Det er mest Smaatraf, som der her kunde være Anledning til at fremhæve, og jeg anser det for rigtig, at Pressen i den sidste Tid har fremhævet et Par saadanne Smaatraf. Jeg kan ikke negte, at jeg — hvilket ligesaa vel gjælder flere, som have de samme Interesser som jeg — blev i høieste Grad forbauset, da jeg saae det Svar, som den høitæredede Kirkeminister havde givet